

Johanna Lindsey

Copyright © 2011 Johanna Lindsey

Ilustrația copertei © Chris Cocozza

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Când inima dictează
Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDSEY, JOHANNA

Când inima dictează / Johanna Lindsey;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3151-0

I. Butta, Oana Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JOHANNA LINDSEY

Când inima dictează

Traducere din limba engleză

Oana Cristina Butta

capitolul 1

Lama subțire a spadei se îndoi când Alana îi apăsa cu putere vârful în pieptul bărbatului din fața ei. Dacă n-ar fi purtat amândoi jachete care să-i protejeze, spada l-ar fi străpuns imediat.

- Ar fi trebuit să faci asta acum trei minute, spuse Tăticul, scoțându-și masca pentru ca fata să-i vadă dezamăgirea din ochii albaștri. De ce nu ești atentă astăzi, Alana?

„Alegeri“, se gândi ea. „Și atâtea posibilități.“ Bineînțeles că nu era atentă. Cum să se poată concentra la lecție când avea atâtea lucruri la care să se gândească? Decizia urma să-i schimbe viața. Avea trei alternative radical diferite una de alta, fiecare cu farmecul ei, iar Alana nu mai avea timp. Astăzi împlinea optsprezecë ani. Nu mai putea amâna luarea deciziei.

Unchiul ei lua mult prea în serios lecțiile de spadă. Nu era momentul să-i spună cu ce dilemă se confrunta, dar trebuia să discute cu el până la urmă, și ar fi făcut-o mai devreme dacă nu l-ar fi văzut atât de preocupat în ultimele câteva luni. Nu era deloc în apele lui. Când îl întrebase dacă se întâmplatse ceva, se eschivase cu un zâmbet și ii spusese că totul era în regulă. Nici asta nu era ceva obișnuit pentru el.

Alana reușise să-și ascundă preocuparea – până astăzi. Tăticul era cel care o învățase să-și ascundă sentimentele. O învățase atâtea lucruri ciudate de-a lungul anilor...

Prietenii ei îl considerau pe unchiul fetei un om excentric. Cum adică să o învețe cum să se bată cu arme? Dar ea îi apăra de fiecare dată dreptul de a fi diferit. În definitiv, nu era britanic. Prietenii ei nu aveau de ce să-l compare cu unul de-al lor. Alana își pierduse chiar

cățiva apropiati fiindcă Tăticul insistase ca educația ei să fie cât mai completă, dar nu-i păsa. Snoaba care se mutase lângă ei era exemplul perfect de ființă limitată. Când făcuseră cunoștință, Alana îi povestise despre câteva lucruri pe care le studiase în ultima vreme și îi spusese că matematica i se părea fascinantă.

— Parcă ai fi fratele meu mai mare, replicase fata cu dispreț. De ce să ne obosim cu aşa ceva, eu sau tu? Nu trebuie să știm decât cum să conducem o gospodărie. Te pricepi să faci asta?

— Nu, dar pot întepătu spada un măr aruncat în aer înainte să atingă pământul.

Nu deveniseră niciodată prietene, și nimeni nu pierduse nimic. Alana avea destui prieteni care erau impresionați de educația atât de variată pe care o avea și punea asta pe seama faptului că era străină, la fel ca Tăticul, deși era în Anglia de când se știa și se considera o femeie britanică.

Tăticul nu era un nume adevărat, ci porecla pe care Alana îl dăduse unchiului ei când era mică fiindcă îi plăcea să credă că el era tatăl, nu unchiul ei. Alana avea înăltime potrivită, iar Tăticul nu era cu mult mai înalt. Deși avea vreo patruzeci și cinci de ani, nu avea nici un rid încă, iar părul lui castaniu era la fel de închis la culoare ca întotdeauna.

Numele lui real era Mathew Farmer, un nume atât de britanic, deși accentul lui străin îl trăda de la o poștă. Făcea parte dintre nobilii care fugiseră de pe Continent în timpul războaielor lui Napoleon și imediat după aceea se stabilise în Anglia, pentru a începe o nouă viață. O adusese cu el fiindcă era singura rudă care îi mai rămăsese.

Părinții ei muriseră când ea era bebeluș. Fusese o moarte tragică, într-un război în care nici măcar nu luptaseră. Încercaseră să o viziteze pe bunica ei din partea mamei în Prusia, fiindcă primiseră de veste că ar fi pe moarte. Pe drum, niște simpatizanți ai francezilor îi confundaseră cu inamici ai lui Napoleon și trăseseră în ei,

din exces de zel. Tăticul spusese că se întâmplase probabil din cauză că se vedea de departe că erau nobili, iar slugile aveau o minte aşa de îngustă, încât își închipuiau că toți nobilii erau inamici ai Franței. Nu știa nici un detaliu, și orice presupunere îl întrista. Dar îi povestise atâtea despre părinții ei când era mică, încât le purta o amintire vie, ca și când avea senzația că și amintea cu-adevărat de ei.

Fratele tatălui ei o îngrijise de când se știa. Îi fusese tutore, profesor și însotitor. Era tot ce și-ar fi putut dori de la un tată, și îl iubea ca pe unul. Ce pățiseră părinții ei era oribil, dar asta nu îi stirbea cu nimic recunoștința că Tăticul era cel care ajunsese să aibă grija de ea.

Fiindcă bărbatul era bogat, viața alături de el era o combinație de privilegii și situații neașteptate. Avusese un șir nesfârșit de profesori, atât de mulți, că nici nu le mai știa numărul. Fiecare o învățase altceva și nici unul nu rămăsese cu ea mai mult de câteva luni. Doamna Annette era singura care stătuse mai multă vreme. Era o văduvă Tânără și săracă, nevoită să-și găsească de lucru. Tăticul o angajase să o învețe pe Alana toate lucrurile pe care trebuia să le știe o doamnă, apoi o păstrase pe post de dădacă, aşa că Annette facea parte din mica lor familie de nouă ani încoace.

Zilele Alanei deveniseră și mai pline după ce împlinișe zece ani, când Tăticul începuse să o învețe cum să folosească diverse arme. În ziua în care intrase pentru prima oară cu el într-o cameră fără o mobilă, dar cu peretii plini de spade, pumnale și arme de foc, își amintise că Tăticul îi spusese odată, demult: „Înainte omoram oameni. Acum nu mai fac asta“.

Probabil el credea că Alana nu-și mai amintea, dar nu era aşa.

Știa că luptase în războaiele instigate de Napoleon pe tot continentul, același războaie de care fugise când venise în Anglia, dar fraza pe care o folosise era cel puțin ciudată. În ziua în care îi pusese o spadă în mână, îl întrebase:

- Asta e arma cu care ai ucis?

- Nu, dar am învățat să folosesc orice armă. Asta te solicită cel mai mult și îți cere cea mai mare dexteritate, viteză, agilitate și viclenie. Dacă te antrenezi cu ea, nu vei avea decât de căștigat. Însă pentru tine cel mai bun lucru este că vei învăța cum să te ferești de îmbrățișările nedorite, fiindcă bărbații vor avea astfel de tentative, convinși că te pot supune fiindcă sunt mai puternici decât tine. Vei învăța să-ți păstrezi spațiul intim, indiferent ce armă folosești.

- Dar probabil n-o să fie niciodată nevoie să mă apăr cu spada, nu-i aşa?

- Nu, nu vei purta o spadă ca să te aperi cu ea. Pentru asta vei avea un pistol.

Duelurile cu spada erau doar niște exerciții utile pentru ca Alana să-și păstreze agilitatea. Înțelegea asta. Ajunsese să aștepte cu drag antrenamentele cu Tăticul și să le considere cea mai bună parte a zilei. Spre deosebire de alți profesori pe care îi avusese, Tăticul era calm și răbdător.

Annette își riscase slujba când se certase cu el, după ce Alana începuse să învețe cum să folosească spada. Fata auzise din întâmplare sfărșitul discuției fiindcă se nimerise să treacă pe lângă biroul lui.

- Arme? Dumnezeule, dar deja e prea îndrăzneață, prea încrezută! Iar acum îi dați și arme? O educații ca pe un bărbat. Cum credeți că pot să o schimb mai târziu?

- Nu vreau să o schimbi, răspunse calm Tăticul. Vreau să o înveți că are de ales când vine vorba despre confruntările cu ceilalți. Ceea ce tie îți se pare prea îndrăzneț, bărbătesc chiar, îi va fi de folos mai târziu.

- Dar o doamnă nu se comportă absolut deloc aşa.

Tăticul chicotise.

- E suficient să o înveți bunele maniere și celelalte lucruri pe care ar trebui să le știe o doamnă. Ține minte: o doamnă nu apare din senin. Alana e deja o doamnă de cea mai înaltă clasă. Nu îi voi neglijă educația doar fiindcă e femeie.

- Dar pune la îndoială *absolut* tot ce încerc să o învăț, exact ca un bărbat.

- Mă bucur să aud asta. Am învățat-o să fie conștiințioasă,meticuloasă chiar, atunci când analizează o situație. Dacă un lucru i se pare ciudat, nu vreau să îl dea la o parte, ci să afle motivul. Am încredere că vei continua lectiile fără să strici ce am clădit până acum.

Ultima replică sunase mai degrabă ca un avertisment. Discuția se terminase atunci, pe loc.

Înapoi în prezent, Alana făcu un pas în spate și își puse sabia la locul ei, pe perete. Era timpul să-i spună Tăticului ce o necăjea. Nu mai putea amâna.

- Trebuie să iau niște decizii neașteptate, Tăticule. Putem sta de vorbă diseară, la cină, sau când mă întorc de la orfelinat?

Avea să se încrunte, știa asta. Deși nu îi interzicea, nici nu era de acord ca Alana să meargă la orfelinat, cu toate că era orfelinatul *lui*. Aflase despre el cu un an în urmă. Tăticul înființase orfelinatul la puțin timp după ce ajunseseră în Londra și îl susținuse până acum. La început, tinerei nu-i venise să credă. Nu-i putea da seama de ce nu-i spusese niciodată nimic. Fiindcă prin educația ei de mai târziu spera ca ea să devină o doamnă? Iar doamnele n-aveau ce să caute în compania vagabonziilor din cartierele rău famate? Explicația lui fusese însă una simplă:

- Mi s-a oferit o nouă viață aici. O nouă șansă. Nu m-am simțit demn de ea, aşa că am oferit și eu ceva la rândul meu, pentru ca alții să aibă și ei sansa unei vieți mai bune. Am avut nevoie de ani întregi până să-mi dau seama că persoanele care au cel mai mult nevoie de ajutorul meu sunt copiii de pe străzi, cei lipsiți de orice speranță.

Era o cauză nobilă. Cum ar fi putut Alana să întească mai jos? I se părea un lucru firesc să vrea să le devină profesoară orfanilor. Promise o educație atât de vastă și știa să facă atâtea lucruri, încât era cu mult deasupra celorlalți profesori de acolo. Îi plăcea să predea. Una

dintre deciziile cu care se vedea nevoită să dea piept era dacă să își continue munca la orfelinat sau nu. Ca profesoră, nu ar fi putut alege sub nici o formă vreuna din celelalte două variante la care se gândeau.

- „Și eu am luat o decizie, spuse Tăticul, din spatele ei. Nu mi-am imaginat că ziua asta va fi atât de măreață pentru tine, dar nu mai pot amâna ce e de făcut. Vino în biroul meu, acum.

Dumnezeule, avea să i se ofere încă o alternativă? Alana se răsuși pe călcăie și îl văzu cât de tulburat arăta. El nu avea însă cum să-i observe teama din ochii cenușii prin plasa măștii de scrimă pe care nu și-o scosese încă. O zi măreață? Părea ceva mult mai important decât propria ei dilemă.

Tăticul se întoarse spre ușă, așteptându-se ca ea să îl urmeze.

- Așteaptă, Tăticule. Copiii au pregătit o petrecere pentru ziua mea. Vor fi dezamăgiți dacă nu trec pe la orfelinat azi.

Bărbatul nu răspunse imediat. Oare de ce trebuia să stea pe gânduri? Doar îi iubea pe orfani la fel de mult ca ea!

În cele din urmă, spuse:

- În regulă, dar să nu întârzi mult.

Își din cameră înainte s-o vadă cum dă cu șovăială din cap, în semn de aprobare. Alana își scoase masca și jacheta cu mișcări mecanice, apoi își desfăcu panglica cu care își strânsese părul lung și brunet. Acum era de-a dreptul îngrozită.

capitolul 2

Alana nu reuși să se destindă în timpul petrecerii, fiindcă se gândi tot timpul la ce o aștepta în viitor. Hărzoneala copiilor o exaspera azi, într-atât încât la un moment dat ajunse să se răstească la Henry Mathews:

- Vrei să-ți dau una peste cap?

Henry era unul dintre favoriții ei. Mulți copii de la orfelinat care nu-și cunoșteau numele de familie îl foloseau pe cel al Tăticului, cu permisiunea lui. Henry ținuse neapărat să fie diferit de ceilalți, aşa că își alese prenumele Tăticului.

Dar Henry era deosebit și din alte puncte de vedere. Nu doar că avea o inteligență sclipitoare, reținând imediat tot ce era învățat, ci își descoperise și un talent care avea să-i folosească mai târziu în viață. Făcea niște sculpturi minunate din lemn: ornamente, oameni, animale. Îi făcuse cadou o statuetă care o reprezenta chiar pe ea. Alana fusese atât de mișcată în ziua când Henry îi pusese în mâini statueta și fugise rușinat. În semn de mulțumire, ieșiseră împreună în oraș, în Hyde Park, și Alana îi sugerase lui Henry să ia cu el câteva statuete. Unul dintre vânzătorii ambulanți de-acolo le cumpărau pentru câteva lire; Henry nu mai avusese niciodată atâția bani în buzunar. Astă il convinse, în sfârșit, că talentul pe care îl avea merită folosit.

De data asta, Alana îl prinse pe Henry certându-se cu un alt băiat mai mic pe una dintre statuetele lui. În loc să se sperie de amenințarea ei, băiatul rânji obraznic.

- N-ai da în mine. Ești prea drăguță.

Nu, Alana nu avea de gând să facă asta. Avea o metodă mult mai bună. Îi aruncă o privire dezamăgită.

- Credeam că ai învățat să-ți împărtășești statuetele cu copiii mai amărăți decât tine.

- Dar el nu-i...

- Ai recunoscut și tu că asta e un lucru caritabil pe care-l poți face, îi aminti Alana.

Henry își lăsă privirea în pământ, dar totuși împinge soldatul de jucărie către celălalt copil, care îl însfârcă și fugi imediat.

- Dacă mi-l strică, îi rup capul, murmură Henry.

Alana scoase un sunet dezaprobat.

- Poate ar trebui să umblăm puțin la atitudinea ta? Credeam că generozitatea și-a înmuiat și inima, mai ales că poți foarte ușor să faci un alt soldat și gata.

- Mi-a luat patru ore să-l fac. Am stat treaz până târziu și am adormit la ore în ziua următoare. M-au pedepsit pentru asta. Băiatul sălă mi-l-a furat. Poate ar trebui să-l înveți pe el să nu mai fure, nu să-mi spui mie cum să dau degeaba un lucru la care am muncit atât.

Alana ofță și întinse mâna să-l opreasă, dar Henry se dovedi mai rapid decât ea. Fusese prea severă cu el, iar faptul că avea și ea destule griji nu era o scuză. Avea să-i ceară iertare mâine, căci acum trebuia să ajungă acasă.

Dar Henry o prinse la ușă când își lega pelerina și îi îmbrățișă strâns talia.

- N-am vrut să spun asta, n-am vrut! zise apăsat.

Alana îl mângâie pe cap.

- Știu. Eu ar trebui să-mi cer scuze. Un dar trebuie dat din toată inima, altfel nu e un dar. O să-ți recuperez jucăria mâine.

- Am luat-o deja, spuse Henry, dându-i drumul. Băiatul sălă nu voia decât să mă enerveze. S-a dus direct în dormitor și mi-a aruncat-o pe pat. Era un cadou pentru dumneata, doamnă profesoară. De ziua dumitale. Ca să nu stea singură cealaltă jucărie, da?

Alana luă statueta pe care i-o întindea băiatul. Soldatul în miniatură era atent sculptat, până în cel mai mic detaliu. Zâmbi.

- Crezi că mi-ar sta bine alături de un soldat?

- Soldații au curaj. Oricărui bărbat i-ar trebui o grămadă de curaj ca să...

Alana înțelesе ce voia să spună și îl întrerupse râzând:

- Haide, Henry, nu sunt chiar atât de înfricoșătoare! De ce i-ar trebui atâta curaj unui bărbat ca să mă ia de soție?

- Nu-i vorba despre asta, ci de ce ai aici. Henry își ciocăni fruntea. Femeile n-ar trebui să fie aşa deștepte.

- Unchiul meu n-ar fi de acord. El s-a ocupat de educația mea. Am trecut într-o altă epocă, Henry. Bărbații nu mai sunt barbarii din trecut. Acum au deschis ochii.

Henry se gândi o clipă, apoi spuse:

- Dacă Mathew Farmer crede asta, atunci aşa trebuie să fie.

Alana ridică o sprânceană.

- Nu mai ai nici un argument ca să-ți sprijini punctul de vedere?

- Nu, doamnă.

Răspunsul lui, atât de grăbit, o făcu pe Alana să râdă. Pentru copii, unchiul ei era un zeu. Bineînțeles că n-aveau cum să nu fie de acord cu el.

Alana îi ciufuli părul.

- O să pun soldatul lângă cealaltă statuetă. El va fi protectorul ei. Sunt sigură că o să-i placă.

Copilul îi aruncă un zâmbet luminos, apoi fugi din nou, iar ea își dădu seama că băiatul tocmai luase decizia în locul ei. Cum ar fi putut să părăsească orfelinatul și copiii de aici?

O rafală rece de vânt aproape îi smulse boneta când ieși afară și alergă spre trăsura care o aștepta. Spera că Mary să fi aprins vasul cu jăratic. Fusese dădaca Alanei pe vremuri, iar apoi începuse să lucreze ca femeie în casă și să o însoțească din când în când, dar acum vârsta își spunea cuvântul. Ar fi putut veni să aștepte înăuntru, dar preferase liniștea din trăsură, unde putea să croșeteze în pace.

După părerea Alanei, era puțin ridicol ca trăsura să o aștepte pe marginea drumului când ar fi putut foarte bine să se întoarcă după ea la ora hotărâtă. Dar Tăticul insistase. Tânără nu trebuia să aștepte niciodată, nicăieri, și nu avea voie să plece de acasă fără o escortă întreagă, adică doi valeți și o femeie care să o supravegheze.

În primele șase luni în care predase la orfelinat, doamna Annette o însoțise și o supraveghease zi de zi. Deși n-avea nimic împotriva muncilor caritabile, doamna Annette nu era absolut deloc de acord cu faptul că Alana voia să predea lecții în fiecare zi, fiindcă asta seamăna prea mult cu un „serviciu“. Dar Annette se atașase de copii la fel de mult ca Alana și chiar începuse